

Ze leefde onder de beschermende vleugels van Moe en de zussen, in gestadige bewondering voor de knapheid van de twee laatsten. Ans kon wel eens erg plagen, maar Moe en Bert verdedigden haar dan weer. Ze was, op haar negentiende jaar, onschuldig als een kind, dat volop geniet de schoonheid van het leven. Het leelijke zag ze niet, ze keek er langs in volmaakt onbegrip.

Haar bewondering en vertrouwen in haar huisgenooten had zich in de laatste weken uitgebreid tot Wouter Baars, en in haar hartje groeide, stadig en mild, een wijde, zachte liefde voor den jongen, die haar behandelde als een klein lief zusje, zonder tot dusver een poging te hebben gedaan tot intiemere toenadering.

Ze hield van hem op een rustige, stille wijze, zooals alles rustig en stil was in haar. Van den aard harer gevoelens gaf ze zich nauwelijks rekenschap.

Hij kwam met een jongensachtig gebaar van verrassing naar haar toe en ze stonden even stil tegenover elkaar.

„Mooi weer, hè?” zei hij.

„Ja, prachtig!” antwoordde zij.

En toen zwegen ze en liepen samen voort. Hij stapte na haar op de tram en ging naast haar zitten. Hij keek terzijde naar haar ronde, blozende gezichtje met de zachte oogen, die voor zich staarden in verlegen verwarring, omdat ze voelde, dat Wout keek.

Toen ze uitgestapt waren en naast elkaar verder liepen, vroeg hij haar, eens met hem mee „uit” te gaan. „Eerst naar de bioscoop, zeg, naar Asta, daar is een heel goed programma,” zei hij op onverschillig-prijzenden toon, als iemand, die er veel verstand van heeft, „en dan even iets gebruiken bij Centraal, daar zit je aardig, zoo 's avonds. Goed strijkje. Een vriend van me wil ook meegaan, met z'n meisje. En dan wij met z'n tweeën.... kan wel leuk zijn.”

Mientje voelde zich onrustig worden. Haar burgerlijk-stijf fatsoensbegrip, nauwkeurig afbakenend wat „kon” en wat „niet kon”, gedoogde wel de bioscoop, maar schrok terug voor het loszinnige café-plan.

„'s Avonds.... in Centraal....” begon ze schroomvallig, bang haar vriend te kwetsen. „Dat ken je toch niet doen, Wout?”

„Waarom niet?” vroeg hij luchtig, „wat is daar nu in? We zijn met z'n vieren, jij en ik en Frans van Maaren en Bella Rovers. Ga nu maar mee, zeg, er is heusch niets in.” Mientje antwoordde niet.

Ze aarzelde nog, toen ze haar woning naderden. Haar verlangen, Wouter een plezier te doen, streed met haar instinctmatigen afkeer voor het avond-drukke café met menschen en muziek.

Van den anderen kant der straat kwam Annie aantippelen, het felgroene hoedje diep in de oogen, aan weerszijden van het smalle gezicht een ver naar voren getrokken haartoeft. Bij de voordeur troffen ze elkaar.